



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Caroli Scribani[i] Amor Divinvs

Scribanius, Carolus

Mogvntiæ, 1616

Cap. X. Christo in cruce morienti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46242)

## CAPVT X.

*Christo in cruce morienti.*

**Q**uid moreris si culpa mea est? quid  
vulnera perferis?

Ecce ego sum tanti criminis ipse reus.  
scilicet innocuo pensatur sanguine cri-  
men;

Quodque nocens meruit, expiat inno-  
cuius.

Quid faciam, quo me morienti testis ad-  
esse?

Cetera si desint, mors mihi testis erit.

Dic quicumq; vides me morte mea inma-  
rientem

Et super imposito corpore morte mori:

Hic qui umq; mori potuit sine vulnere, a-  
mauit.

Omnibus aeternum hoc pignus amoris  
erit.

O moriar! nam quis prudens sine a-  
nimo vitam opter. Mortua hic vita  
mea est, erepta anima. Violentæ ma-  
nus



huius quæ vitam rapiunt languido;  
 quæ corpus spoliarunt animam; vidua-  
 runt vita sua, nulla commiserationis  
 spe reliqua. Quò raperis mea vita?  
 quid amantem deseris, aut destituis  
 tot modis vinculatum tibi? vis me  
 vivere sine vita? morior. Vis lassam  
 trahere animam sine anima? tu mea  
 vita, anima tu mea es. Aliam nec vo-  
 lo, nec novi. Quare si tu mea vita  
 moreris, morior; vivo, si vivis. Et ta-  
 men tu moreris ut ego vivam: tolli-  
 tur nimirum vita mea, anima mea, ut  
 ego vivam. Viue tu vita mea, moriar  
 ego, ut potissima pars mei vivat. nam  
 si tu moreris, duo moriuntur, tu &  
 ego. Unus moriar. Vt cum qua m-  
 ris mea causa? go ille. ego non semel  
 mortis reus, & tu moreris. Pei petra-  
 tor scelerum ego, & tu luis. Et tamen  
 nisi tu moreris, morior ego; vivo, si  
 moreris nobilissime phoenix, è cuius  
 cinere vita nascitur mihi; qui temet-  
 ipsum funerans, renouas, natali sine  
 dece-

dece-



decedens, atque succedens iterum  
phœnix. Orientis ales clarissime, de  
singularitate famose, de posteritate  
portentose. Nam quis alius è sangui-  
ne & morte novas protrudat vitas?  
quis animet morte sua mortuos?

Sed quò mihi hæc singularitas, si  
tu viuas vnus? viuamus omnes vt tu  
moriaris vnus. Ita tamen, vt & tu post  
mortem vita viuas cariore. quid mi-  
ramur post mortem vitam, verus è  
morte vitam? non dies moritur in  
noctem. Et post funestatum mundi  
honorem, post sepulchrales tene-  
bras, iterum dies mortem suam no-  
ctem interimens, rescindens sepul-  
turam suam tenebras? non redor-  
nantur specula Lunę quę mensstruus  
numerus attriuerat? sidera sanè de-  
functa viuescunt, tempora vt i finiū-  
tur, incipiunt, fructus consumuntur  
& redeunt: & semina non nisi corru-  
pta & dissoluta foecundius surgunt:  
omnia pereundo seruantur, omnia

de



de interitu reformantur. Et non arbores vestiuntur post spolia? & quis miretur mortem tuam vitam meam? vitias, vt integres; intercipis, vt custodias; decoquis, vt vberiora & cultiora restituas; exterminas, vt erigas; extinguis, vt redaccendas, de fraudatore seruator scemore interitu; cum tua morte viuimus omnes. Quid faceret amor? viueret? moreremur omnes. Ego vt viuamus omnes, moritur amor. Imò viuit amor. Nam ni mortuus fuisset amor, non viueret amor; adeoque iam mortuus fuisset amor, ni mortuus esset amor. Nam quis fuisset hic amor qui vitæ suæ omnium postposuisset vitam, vt soli sibi viuere? amor erat, & via alia dederat amatos vitæ reddendi; mori debuit amor, vt viuerent qui sine amoris morte viuere non poterant.

Immensus amor, nullisq; circumcinctus terminis, à fine ad finem protensus, qui animæ suæ vmbra, spiritus

ritus



310 CAROLI SCRIBANI

ritus sui auram, oris sui operam noluit æterna sepeliri morte. Noluit manuum suarum operam, ingenii sui curam, afflatus sui animam, molitionis suæ sponfam, liberalitatis suæ heredem in æternum destituere interitū. Voluit proinde mori ut morte sua superindueremur immortalitate qua carebamus. Iacebamus in inertis somno, donec amoris morte indueremur domicilio de cælo, quo gementes indui desiderabamus labefactata morte, adeoque & mortua morte; ut immortalitate vestiti nobili vicaria de vestitione, amoris & nostri, qua mortali tegetetur indumento immortalis antè amor noster, nosque mortales immortalis illius tegetemur operimento, ne inferos experiremur usque nouissimum quadrantem exacturos. Futurum hoc nisi amor meus animam pro amato poneret, mortemque suam arrhabonem vitæ nostræ relinqueret, ita tamen

men  
quò  
mor  
set,  
lem.  
ritur  
fund  
arista  
verò  
ædific  
muni  
Nullu  
sume  
veste  
mam  
& lach  
vulne  
cutier  
mola  
Sequit  
quid  
tum,  
manu  
dexter



AMOR DIVINVS. 311

men ne in interitū relinqueret. nam  
quò mihi amor si non resurgeret a-  
mor? qui è carne mortali cùm exis-  
set, morte vitam induit immorta-  
lem. Ita & apud mortales nudum se-  
ritur granum sine folliculi veste, sine  
fundamento spicæ, sine munimento  
aristæ, sine superbia culmi; exurgit  
verò copia fceneratum, compagine  
ædificatum, ordine structum, cultu  
munitum, & vsquequaq; vestitum.  
Nullum signatius amoris mei do-  
cumentum: discingitur spoliatur que  
veste; nudus & inuestis totus ani-  
mam ponit, ornamenta nulla, sudor  
& lachrymæ & sanguinei torrentes,  
vulnera & flagra tritico nostro ex-  
cutiendo, crux & clavi tamquam  
mola frumento nostro conterendo.  
Sequitur extensio & laceratio, ne  
quid remaneret penentralibus abdi-  
tum, ne quid seruasse sibi auarior  
manus, ne non profudisse liberalior  
dextera videretur: surgit que post  
hæc



hæc vita cultior, de splendore, de or-  
 natu, de agilitate, impassibilitate, im-  
 mortalitate, de cælestibus donis o-  
 mnibus, in testationem resurrectionis  
 nostræ vitæque secundæ, de uicta  
 semel & conculcata morte.

O amor! & ô cara iam n̄ mihi mors,  
 vitæque omni carior mea, qua sola  
 uiuit amor meus mihi, uiuo ego illi.  
 Non uiuerem nisi ille antè gustasset  
 mortem, imò nisi morte sua mortem  
 calcasset, peremisset. Nec poterat al-  
 liis armis mors uinci quàm suis. Mors  
 ergo mors uincēla erat, & in trium-  
 phum, sola morte mors ducenda fu-  
 erat. Felix mors! qua vna, de uicta  
 morte, & sub æternum iugum missa  
 uiuo iam nō mihi, uiuo amoris meo  
 Viuam æternum! Sed antè moriar  
 li, seculo mortuus, carni, delitiis, & o-  
 noribus, opibus, purpuræ, volupta-  
 tibus, toti q; mundo mortuus. Ut ui-  
 uam illi, & illi soli. Sed antè in cruce  
 morte coniunctus ipsi. Nam si uel  
 amo



amo amorem meum, nō affigar cum illo, qui amore mei affixus est cruci? & vbi melius erit mihi, quā in amoris sinu, inter amoris vbera? quę si nō reperio nisi in morte, & crucis morte, quid diutiùs ambigo, aut in incertum suspensus hæreo? aut cur non inuolo in amantem cruci suffixum, vt confixus illi inter clauos & lanceam amoris mei optatis fruar delitiis: vbi vbera mea, lac meum, voluptas mea, lancea & clavis confixa sunt amoris meo. Cum quo si non suauiter, fortiter tamen, & non inglorius occubam in hoc amoris lecto: in quo vltimam illius animam legam, vltimam hauriam, in illiusque vicissim amati pectus, exspirem amantem hanc animam, vt illud æternum animem spiritu meo, æternumque ego animer spiritu illius.

Felix hora tam nobili vicaria demutatione vouenda. ô quando! moriar tecum, commoriar tibi, vt conuiuam

O

uiuam



314 CAROLI SCRIBANI

uiuam tibi! optanda mors. Nolo vi-  
tam. Mortem volo, & amoris me  
mortem, qua vna viuam illi, si ante  
commoriar illi. Moriamur anima  
mea, sed immoriamur vberibus il-  
lius, qui solus morte sua vitam largi-  
tur amato: & cuius vnus morte vtra-  
uiuimus æterna. Sit æternùm hoc  
mor meus. Æternùm commoriar tibi,  
vt æternùm viuam tibi: æternùm  
configar tibi, vt æternùm coniungar  
tibi dulces clauis tantæ coniunctio-  
nis causa mihi non vltima. Dulce  
lancea, cuius vnus vulnere amor  
ego æternùm configimur in hoc  
moris lecto. Semper eueniant mihi  
hæc vulnera, semper clauis & lancea  
quibus amori confixus meo, æter-  
nùm illi socier æternùm commo-  
riar, conuiuam æter-  
nùm.

E  
Lance  
Ne  
Si nes  
Hi  
Hasta  
Def  
Hasta  
Pe